

Sygn. akt: II K 135/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSR Jacek Kulesza

Protokolant – Sylwia Filipowicz

Po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019 r. sprawy **A. B.**, syna Z. i Z. zd. C. ur. w dniu (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

w dnia 05 stycznia 2017 roku w miejscowości M., woj. (...), na ulicy (...), kierował samochodem osobowym marki S. (...) nr rej. (...), w ruchu lądowym, po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości, co wykazało badanie urządzeniem elektronicznym: (...), wersja (...), numer fabryczny (...) z wynikami: I. – o godz. 15:26 – 1,02 mg/l, II. - o godz. 15:48 – 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

1. Oskarżonego A. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 140 (sto czterdzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
2. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów samochodowych w rozumieniu ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym na okres 4 (czterech) lat;
3. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;
4. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania jego prawa jazdy od dnia 5 stycznia 2017 r. do dnia 27 lutego 2019 r.;
5. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 135/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. w dniu 05 stycznia 2017 roku ok. godz. 13:15 – 13:20 w M. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości oraz uczestniczył w kolizji z jadącym przed nim samochodem osobowym T. (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez Z. D.. W chwili, gdy usiłował oddalić się z miejsca zdarzenia został zatrzymany przez przejeżdżający akurat tą drogą patrol Policji, w którego skład wchodził funkcjonariusze P. G. i R. L.. Nietrzeźwość A. B. potwierdziło wykonane na komendzie policji w M. badanie urządzeniem kontrolno-pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu typu

A. I. wykazując 1,02 mg/l, oraz 0,90 mg/l. Przewiezione następnie na miejsce zdarzenia urządzenie kontrolno - pomiarowe nie wykazało zawartości alkoholu w powietrzu wydychanym przez drugiego z uczestników wypadku – Z. D..

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: Z. D. (k. 40 - 41), funkcjonariusza Policji P. G. (k. 34-34v) i funkcjonariusza Policji R. L. (k.44-44v) a także na podstawie wyjaśnień samego oskarżonego (k. 28), protokołów z przebiegu badań stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz z wydrukami oraz oryginałem świadectwa wzorcowania (k. 6-6v., k. 7-7v i k. 8) a także kopii kart notatnika służbowego funkcjonariusza Policji R. L. (k. 1-2v) i wykonanego w związku z wypadkiem drogowym protokołu oględzin (k. 4-5v).

Oskarżony A. B. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyznał, że jest osobą uzależnioną od alkoholu. Od 18 października 2016 r. uczęszcza na terapię do poradni uzależnień w W.. Jest pod opieką psychologa i terapeuty. W pracy nigdy nie pije. Leczy się. Dziwiła go stwierdzona badaniem ilość alkoholu w wydychanym powietrzu, gdyż w jego ocenie wypił mało. Do protokołu przebiegu badania trzeźwości urządzeniem elektronicznym podał, że była to ilość około 50 ml wódki w dniu zdarzenia (k.6). Natomiast przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego zeznał, że poprzedniego dnia do godz. 24:00 wypił szklankę wina a w dniu zdarzenia do godz. 10:00 omyłkowo szklankę Coca Coli zawierającej domieszkę alkoholu, co zauważył dopiero po jej wypiciu (k. 28.). Wobec odnotowanych wyników badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym wyjaśniania A. B., złożone w toku postępowania przygotowawczego i odczytane następnie wobec jego nieobecności w toku rozprawy głównej a dotyczące ilości wypitego przez niego alkoholu w ocenie sądu nie mogły wpłynąć na poczynione przez Sąd ustalenia co do faktu popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Na wiarę z kolei zasługują zeznania świadków P. G. i R. L. funkcjonariuszy Policji, którzy dokonywali zatrzymania oskarżonego w dniu 5 stycznia 2017 r. Świadkowie opisywali okoliczności zatrzymania oskarżonego oraz okoliczności badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym obydwu, biorących udział w kolizji drogowej kierowców. Zeznania ww. świadków są logiczne, konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym pozytywnie zweryfikowanym przez sąd, a w szczególności w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego. Zeznania te są także obiektywne. Świadkowie są w stosunku do A. B. osobami obcymi i w przekonaniu sądu nie mieli oni żadnego powodu ani do tego, aby dążyć do obciążania oskarżonego poprzez podawanie okoliczności niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy, ani też do podawania niezgodnych z prawdą okoliczności dla niego korzystnych. Podobnie należało ocenić zeznania świadka Z. D., które całkowicie korelują z tymi opisanymi powyżej. Świadek ten również jest dla oskarżonego osobą obcą i z uwagi na dynamikę całego zdarzenia nawet z nim nie rozmawiał.

Sąd nie dopatrywał się także żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować wiarygodność dokumentów zgromadzonych w toku postępowania i ujawnionych podczas rozprawy głównej. Nadmienić w tym miejscu należy, że dokumentów tych nie kwestionowała również żadna ze stron.

Sąd zważył co następuje:

Całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym wyjaśnienia oskarżonego A. B. odnośnie zarzucanego mu przestępstwa nie budziły w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Oskarżony przyznał, że prowadząc tego dnia auto miał świadomość, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Bezspornym jest, że oskarżony w chwili kontroli znajdował się w stanie nietrzeźwości co znajduje potwierdzenie protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym typu (...) nr ser. (...) (k.7) jak i w wyjaśnieniach samego oskarżonego w którym przyznał się, do tego że spożywał w tym dniu alkohol.

W tej sytuacji sąd uznał, iż zachowaniem swym oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk. bowiem prowadził samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej pozwala uznać z całą stanowczością, że oskarżony A. B. popełnił występki określony w art. 178a § 1 k.k.

Czynu opisanego we wskazanym w poprzednim akapicie przepisie dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

W przedmiotowej sprawie sąd ponad wszelką wątpliwość ustalił, że A. B. prowadził w dniu 5 stycznia 2017 r. samochód marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Przeprowadzone w sprawie badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu dały wyniki: 1,02 mg/l, oraz 0,90 mg/l. W myśl przepisu art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Podane wyżej wyniki badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu jednoznacznie wskazują, że przewidziane w art. 115 § 16 k.k. normy oskarżony przekroczył.

Na uwagę nie zasługiwały w ocenie Sądu sugestie oskarżonego dotyczące wysokiego, jak na ilość spożytego przez niego alkoholu wyniki badań. Jak wynika z powołanego protokołu badanie oskarżonego przeprowadzone zostało zgodnie z wymogami określonym w Rozporządzeniu z dnia 11 grudnia 2015 r. Ministra Zdrowia w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz. U. z 2015 r. poz. 2153).

Oskarżony podpisał protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości i nie zgłaszał przy tym żadnych uwag ani żądań. Co więcej podpis oskarżonego widnieje tuż pod informacją o możliwości żądania badania krwi, zatem nawet w sytuacji gdyby oskarżony rzeczywiście nie zgadzał się z wynikiem przeprowadzonego w dniu zdarzenia badania, miał wówczas możliwość zawnioskowania o wykonanie również badania z krwi.

W niniejszej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności podważające wynik zarejestrowanego w pierwszej a także w drugiej próbie pomiaru urządzeniem A. I. o nr ser. (...), które posiadało ważne świadectwo wzorcowania (k. 8,8v).

Wobec braku dowodów pozwalających na podważenie rzetelności i wiarygodności wykonanych pomiarów, jak też sprawności samego urządzenia pomiarowego, nie istnieje powód zanegowania uzyskanego w przeprowadzonych nim pomiarach wyniku.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo Sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Za okoliczność obciążającą A. B. Sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, przejawiający się w postaci zamiaru, w jakim oskarżony działał, oraz w rodzaju naruszonego przez niego dobra. Opisane powyżej zachowanie oskarżonego jednoznacznie wskazuje, że przypisanego mu występku dopuścił się działając w zamiarze bezpośrednim. Poprzedniego dnia w późnych godzinach nocnych wypił trochę wina a rano, jak twierdzi przez przypadek, szklankę Coca Coli z domieszką alkoholu. Jak sam przyznał, zorientował się jednak, że wypił alkohol a mimo to wsiadł za kierownicę samochodu. Prowadząc pojazd w znacznym także stanie nietrzeźwości oskarżony naruszył jedną z podstawowych zasad w ruchu drogowym, dopuszczając się przestępstwa, które bardzo często w sposób bezpośredni zagraża najwyższym dobrom chronionym prawem, tj. zdrowiu i życiu ludzkiemu. Ponadto do okoliczności obciążających A. B. Sąd zaliczył również fakt, że oskarżony jest funkcjonariuszem publicznym – inspektorem Straży Miejskiej a swoim zachowaniem naraził na niebezpieczeństwo wartości, których ma szczególnie obowiązek strzec. Z kolei za okoliczność łagodzącą sąd uznał fakt, że A. B. nie był dotychczas karany, pracuje i prowadzi dość ustabilizowane życie zawodowe i rodzinne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd doszedł do przekonania, że wymierzona oskarżonemu kara grzywny spełni wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu.

Ustalając ilość stawek dziennych orzeczonej wobec A. B. kary 140 stawek dziennych grzywny sąd wziął pod uwagę omówione powyżej okoliczności łagodzące i obciążające, zaś wysokość stawki dziennej tej kary – warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego. Oskarżony jest stosunkowo młodym i zdrowym mężczyzną, uzyskującym dochody w wysokości około 3.000 zł netto miesięcznie. Ma na utrzymaniu żonę i dwoje dzieci. Powyższe okoliczności pozwoliły sądowi na ustalenie w stosunku do niego wysokości stawki dziennej grzywny na kwotę 20 zł.

W myśl przepisu art. 42 § 2 k.k. sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. W przekonaniu sądu wskazane powyżej okoliczności łagodzące i obciążające spowodowały, że uzasadnione było orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów samochodowych na okres jedynie 4 lat. (pomimo znacznego stopnia nietrzeźwości.) Sąd uznał zatem, że ww. okres będzie wystarczający dla ugruntowania w oskarżonym przekonania o nieopłacalności tego typu przestępstw.

Wobec faktu, że w dniu 5 stycznia 2017 r. zatrzymane zostało prawo jazdy oskarżonego, Sąd na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet wskazanego w poprzednim akapicie środka karnego zaliczył okres zatrzymania tego dokumentu od daty jego zatrzymania do dnia 27 lutego 2019 r.

Z kolei mając na względzie treść art. 43a § 2 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia od A. B. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego. Określając wysokość tego świadczenia na minimalną przewidzianą przez ww. przepis kwotę 5.000 zł Sąd miał na względzie opisaną wyżej sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego oraz inne finansowe konsekwencje, jakie ww. poniesie wskutek popełnienia przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu.

O kosztach sądowych na rzecz Skarbu Państwa Sąd orzekł mając na względzie treść art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) uznając, że sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonego umożliwi mu uiszczenie kwoty 280 zł tytułem opłaty oraz 70 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak sentencji.